

Hồi Thứ Mười Bốn

MỘ PHỬ THIÊN KIM

Đêm hôm ấy, Hàn Tiểu Tranh và Mộ Dung Tiểu Dung quay trở lại tiểu trấn, nhưng không về khách điểm cũ, vì cả hai không muốn chạm mặt nữ nhân áo trắng.

Sáng sớm hôm sau, Hàn Tiểu Tranh thức dậy, rửa mặt xong bèn mở cửa phòng bước ra chuẩn bị lên đường, thì thấy ngay Mộ Dung Tiểu Dung đã đứng bên ngoài cửa.

– Chào Mộ Dung cô nương.

Nói xong Hàn Tiểu Tranh bước qua mặt cô để xuống lầu. Mộ Dung Tiểu Dung vội gọi:

– Này, ta chưa chuẩn bị xong!

Hàn Tiểu Tranh ra vẻ không hiểu:

– Vậy thì có quan hệ gì đến tại hạ?

Chàng lấy làm lạ, Mộ Dung Tiểu Dung càng ngạc nhiên hơn:

– Chẳng phải các hạ muốn cùng ta đến Vinh Thành sao?

– Tại sao tại hạ phải đi cùng cô nương? Chúng ta chỉ là bình thủy tương phùng, nào dám vương bận thêm.

Nói xong chàng bèn cầm cổ đi xuống bên dưới.

– Khoan đã, các hạ có biết cơ hội này có bao nhiêu người muốn mà không có được chăng?

– Vậy sao? Nếu vậy cô nương nên cho cơ hội ấy cho những ai mong được đồng hành với cô...

Thanh âm Hàn Tiểu Tranh mỗi lúc một xa dần, chàng đã bước ra khỏi khách điểm. Mộ Dung Tiểu Dung tức giận dậm chân:

– Có kẻ được thịt thiên nga cũng không biết hưởng!

Hàn Tiểu Tranh hỏi thăm đường đến Vinh Thành, sau đó lên đường. Từ đó đến Vinh Thành độ hai mươi dặm, chàng dự tính mình có thể đến nơi trước giờ Ngọ.

Hàn Tiểu Tranh không cười ngửa, bởi tìm người cần vận may, chạy mau đến nơi chưa chắc đã tìm được người mau hơn.

Trời vừa chớm Hạ, cảnh vật khắp nơi tràn đầy sinh khí, Hàn Tiểu Tranh bất chợt có cảm giác muốn thở dài. Ánh dương quang, mây trắng, cỏ non, tiếng cười, khói bếp, tất cả đều đẹp làm sao, chỉ có con người không chú ý đến những thứ ấy nên chúng như không hiện hữu trên đời.

Hàn Tiểu Tranh ngắt lấy một chiếc lá non bên đường, ngậm trong miệng từ từ

nhai, một vị chất của cây cỏ lập tức thấm vào lưỡi chàng, song cũng đem lại một chút vị ngọt.

Phía trước, qua một khúc quanh có hai người lẳng lẳng đứng đấy, Hàn Tiểu Tranh từ xa ngoài mười trượng đi đến gần, cả hai vẫn bất động như tượng đá.

Hàn Tiểu Tranh nhìn thanh đao đeo bên hông của hai người, vỏ đao rất rộng, chuôi đao có khảm ngà. Hai thanh đao này nhìn rất hoa mỹ.

Bỗng Hàn Tiểu Tranh nghe thấy tiếng đao xuất vỏ.

“Soạt” một tiếng, giữa không gian bình lặng thanh thảo, thanh âm kia càng nghe rõ mồn một. Hàn Tiểu Tranh không lo lắng, bởi kẻ nào càng dễ rút đao, kẻ ấy càng dễ ngã xuống.

Chàng dừng lại, bình thần nói:

– Nhị vị bằng hữu đợi ta chẳng?

Người bên tả mắt nhỏ xúu nhưng rất sáng, lên tiếng:

– Tiểu tử, ngươi dám hạ sát Điền Thất, chúng ta phải giết ngươi báo thù.

Hàn Tiểu Tranh đáp:

– Điền Thất chẳng phải do ta giết.

– Không phải bị ngươi giết, tại sao ngươi lại biết Điền Thất mà ta nói là ai? Y rất ít khi dùng tên Điền Thất!

Hàn Tiểu Tranh giật mình, chàng thấy người này quả có kinh nghiệm giang hồ rất phong phú, rất mau lẹ bắt được sơ hở trong câu nói của chàng.

Nhưng quả thực là Điền Thất không phải bị chàng hạ sát. Người kia lại nói:

– Nếu không phải ngươi giết Điền Thất, tại sao ngươi ra khỏi khách điểm, chẳng hề quay lại?

Hàn Tiểu Tranh chợt cười lên, bởi chàng nhận thấy hai người này vì điều tra việc này, nhất định đã phí công vòng tới lui, mà thực ra họ chỉ cần hỏi chủ quán khách điểm thì biết rõ.

Cũng có thể họ đánh giá quá cao kẻ giết Điền Thất, mà trên thực tế thì Hàn Tiểu Tranh và Mộ Dung Tiểu Dung đều rất giới hạn về phần lịch duyệt giang hồ! Đây đúng là thông minh quá hóa dở.

Giữa tiếng cười, sắc diện đối phương biến đi, càng khó nhìn hơn, một người trong bọn nói:

– Đã lâu không ai dám chủ động khiêu chiến với chúng ta.

Câu nói này đánh thức Hàn Tiểu Tranh, chàng nghĩ bụng: “Nói vậy, họ là người của Vong Ưu Cung. Tuy ta không dám nhận trách nhiệm hành hiệp thiên hạ, nhưng nếu người ta tìm đến mình, thì chẳng thể bỏ qua được”.

Nghĩ thế chàng bèn nói:

– Người đã chết rồi, các vị muốn sao? Lời nói của chàng tỏ rõ ý khiêu khích.

Đối phương cười lớn:

– Được! Lại gặp phải một tiểu tử chẳng biết trời cao đất dày!

Thân hình người kia bỗng phóng đến, thanh đao trong tay đã múa một đường vòng cung sáng chói, nhắm ngay động mạch bên cổ Hàn Tiểu Tranh.

Hàn Tiểu Tranh nhíu mày, kiếm của chàng đã phóng ra, lưỡi kiếm như sao xẹt nhanh xé gió, trong nháy mắt đã biến hóa đánh ra mười hai kiếm!

Một tiếng kêu thét, thân hình người kia thoái lui, máu tươi chảy ra từ đùi bên hữu!

Hàn Tiểu Tranh chĩa mũi kiếm trước mặt đối phương, cười nhạt nhưng không thừa cơ tấn công. Kẻ thù thương ghénh răng nói:

– Kiếm pháp thực quỷ dị, xem ra chúng ta hợp lực tấn công mới xong.

Người còn lại cũng kinh ngạc bảo:

– Chẳng ngờ ta nhìn lầm!

Chân hữu của y đột nhiên bước lui một bước, đồng thời đao trong tay đưa lên che ngang ngực, đồng bạn của y cử đao ngang mày, chân tả điểm ra phía trước.

Hàn Tiểu Tranh ban đầu chẳng để ý cho lắm, thậm chí cảm thấy họ cố ý hư trương thanh thế, nhưng chẳng bao lâu sau chàng nhận thấy sự việc không đơn giản như thế. Hai người kia như có phối hợp chặt chẽ, giữa công và thủ, động và tĩnh, hư và thực... nhất định là một loại võ công dành cho hai người luyện chung!

Đang nghĩ đến điểm đó, người mặc huyền y bên hữu hú một tiếng quái dị, bay lên không như một đại bàng, ánh đao vũ lộng khắp trời, thế tấn công như vũ bão nhắm vào Hàn Tiểu Tranh.

Cùng lúc ấy, người còn lại mặc thanh y cũng bay lên, đao của y đưa lên nhưng không đánh ra, chỉ thủ thế!

Hàn Tiểu Tranh thoái lui một bước, kiếm thốc từ dưới lên như ánh chớp, đâm vào mạn sườn của huyền y đao khách! Kiếm mới đi được nửa đường, khuỷu tay hữu của chàng bất giác rung động, mũi kiếm lập tức biến thế, đổi sang cổ tay hữu của huyền y khách!

Chàng tin rằng một chiêu này đủ bức đối phương giảm thế tấn công bằng những đường đao điên cuồng kia, bằng không sẽ bị chém đứt cổ tay!

Cùng một lúc, chân Hàn Tiểu Tranh đá liên mấy cước để ngăn chặn thanh y khách!

Nhưng chàng mau chóng phát giác sự tình không như mình nghĩ, huyền y khách đột nhiên thu mình hụp vai nhanh không ngờ, ánh đao đang bao trùm bỗng ngưng tụ thành một đường, phát ra tiếng rít chói tai, chọc một thế hiểm ác vào bụng dưới Hàn Tiểu Tranh.

Y mặc kệ là kiếm của Hàn Tiểu Tranh chỉ thêm chút nữa là có thể chém ngang đầu mình, bởi đồng bạn của y đã đưa đao nhắm vào cánh tay hữu của Hàn Tiểu Tranh. Nếu kiếm của Hàn Tiểu Tranh muốn chém trúng đầu huyền y khách, nhất định thanh y khách sẽ ngăn trước bằng cách chặt đứt cánh tay chàng!

Hai người phối hợp như vậy, công thủ hai bên đều có, nên thế đao dũng mãnh vô cùng!

Hàn Tiểu Tranh trong lúc cấp bách, vội cúi rạp mình lộn ngược, khoa kiếm vòng quanh để thủ môn hộ chặt chẽ.

May là chàng ứng biến đủ nhanh, song cũng bị trúng kinh ngang hông, cơ hồ đứng không vững, toàn thân chịu một cơn đau điếng.

Huyền y khách cười đắc chí:

– Tiểu tử, biết sợ chưa?

Hàn Tiểu Tranh trầm giọng:

– Đừng vội đắc ý!

Vừa nói, kiếm của chàng đã phát ra một vùng sáng chói mắt, tiếng binh khí đập vào nhau vang lên chát chúa, lửa xẹt ra như các điểm hàn tinh!

Có tiếng thét lên, thanh y khách bị trúng một kiếm trên vai, vết thương dài độ nửa thước!

“Xoảng” một tiếng, kiếm của Hàn Tiểu Tranh chém vào đao của huyền y khách, chàng cảm thấy hộ khẩu tê đi, thầm nghĩ: “Kinh đao của người này quả không nhỏ!”

Thân hình chàng tránh qua ánh đao bổ chéo của huyền y khách, liền lập tức tung mình vọt dậy, bỗng chuyển kiếm sang tay tả, mau lẹ đánh trả!

Một tiếng kêu đau đớn, máu tuôn trào từ bụng của thanh y khách! Hàn Tiểu Tranh chẳng chút chậm trễ, mượn thế đang vọt nhanh, phóng ra một cước đá trúng cằm của thanh y khách.

Chỉ nghe tiếng xương vỡ vụn, cả thân hình y như một bao vải văng ra ngoài!

Huyền y khách bỗng vung đao đánh ra một chiêu, Hàn Tiểu Tranh vội lùi ra một bước, định quay lại đón đỡ, nhưng thấy người kia tung mình tránh ra xa!

Hàn Tiểu Tranh ngăn người một chút mới hiểu ra, thì huyền y khách đã trốn ra xa ngoài bảy, tám trượng, đang vội vã lẩn vào khu rừng tùng trước mặt.

Hàn Tiểu Tranh thầm kêu:

– Tiếc quá, để cho y tẩu thoát!

Đúng lúc ấy, chàng nghe có tiếng kêu thét từ rừng tùng vọng ra!

Đang kinh ngạc, chàng bỗng thấy một nữ nhân từ rừng tùng bước ra, chẳng phải Mộ Dung Tiểu Dung thì còn ai?

Mộ Dung Tiểu Dung mỉm cười:

– Các hạ có biết là nếu để hắc thoát đi, thì các hạ đừng hòng được an ổn trong những ngày sắp tới. Người của Vong Ưu Cung chưa bao giờ bỏ qua cho những ai chống đối họ.

Hàn Tiểu Tranh giờ mới hiểu là tiếng kêu từ trong rừng là do Mộ Dung Tiểu Dung hạ sát huyền y khách, chàng lên tiếng:

– Cảm ơn cô nương ra tay tương trợ.

– Không cần khách sáo, đúng ra việc này tại ta mà ra, nên ta phải nói cảm ơn các hạ mới phải.

Lúc này, thanh y khách bị trọng thương đang gắng sức bò dậy, lão đảo như muốn chạy trốn. Mộ Dung Tiểu Dung đá quạt ngang mặt đất, một mảnh đá bén nhọn tung lên, bắn vào sau đầu của kẻ kia.

Thanh y khách nghe tiếng gió thì biết không xong, định tránh nhưng vì trọng thương nên thân ảnh chậm chạp, chưa kịp tránh khỏi thì mảnh đá đã ghim trúng đầu!

Y ngã ập xuống phía trước. Hàn Tiểu Tranh nhú mày:

– Cô giết người quả thực nhanh và gọn.

– Người như bọn chúng, giết một trăm mạng cũng không tiếc. Nếu các hạ biết mọi việc Vong Ưu Cung đã làm, thì sẽ không chùng lòng đâu.

Hàn Tiểu Tranh không nói gì thêm. Chàng biết Mộ Dung Tiểu Dung nói không sai, nhưng vẫn cảm thấy có chút gì không ổn khi nhìn thấy một cô gái xuất thủ quá độc như thế.

Lần này Hàn Tiểu Tranh chẳng còn lý do để cự tuyệt đồng hành cùng Mộ Dung Tiểu Dung.

O0o

Vinh Thành cũng không khác các thị trấn khác: phồn vinh náo nhiệt, cửa tiệm tấp nập, người người đông đúc phức tạp...

Nhưng Hàn Tiểu Tranh vừa vào Vinh Thành đã có cảm giác kỳ lạ, nhưng nhất thời không rõ là chuyện gì.

Cũng có thể là ảo giác chăng?

Hàn Tiểu Tranh cùng Mộ Dung Tiểu Dung sánh vai bước trên đường cái, một đôi nam nữ trẻ tuổi tự nhiên gây sự chú ý của kẻ khác. Công bình mà nói, cả hai người đều rất xuất sắc.

Do đó trên đường có rất nhiều người nhìn trộm họ, điều này chẳng có gì bất thường.

Thế nhưng Hàn Tiểu Tranh mau chóng nhận thấy rằng đi đến đâu cũng có cả chục cặp mắt dán theo, ánh mắt của mọi người có vẻ kinh ngạc, không hiểu, thậm chí tỏ vẻ thương hại!

“Thương hại ư? Ta có gì cần được thương hại?”

Hàn Tiểu Tranh cảm thấy người trong Vinh Thành thực kỳ quặc.

Mộ Dung Tiểu Dung cũng có cảm giác không bình thường, cô nghiêng đầu khẽ nói:

- Này, tại sao họ cứ nhìn tôi vậy?
- Chẳng phải mình cô, mà là cả hai chúng ta!
- Tại sao họ cứ nhìn theo chúng ta?
- Có lẽ cho rằng chúng ta là một cặp tình nhân!

Hàn Tiểu Tranh cười nói, chàng bị tia nhìn của mọi người làm nhột nhột, nên muốn nói đùa để nhẹ bớt căng thẳng.

Mộ Dung Tiểu Dung bất bình nói:

- Bộ họ chưa từng thấy một đôi tình nhân sao?

Hàn Tiểu Tranh nói:

– Xem ra chúng ta nên tách rời thì tốt hơn, cứ đi như vậy tại hạ đến phát điên mất. Bây giờ cả mình tại hạ hơi cứng lại rồi, như thể đi bộ cũng không nổi.

Bất luận là ai, nếu lúc nào cũng bị nhiều người chú ý nhất cử nhất động, dù có định lực giỏi đến mấy, cũng phải cảm thấy khó chịu.

Mộ Dung Tiểu Dung chưa kịp trả lời, bỗng thấy một lão thái thái có vẻ bệnh hoạn, từ bên đường chống gậy đi về hướng hai người, nhìn dáng đi run rẩy nghiêng ngã của bà, ai cũng sợ giùm, lo rằng bà không khéo lại té xuống rồi không đứng dậy nổi.

Lão thái thái nhắm thẳng phía Hàn Tiểu Tranh đi đến, miệng như đang nói gì nhưng răng của bà chẳng còn bao nhiêu, nên lời nói phều phào chẳng rõ, song Hàn Tiểu Tranh cũng tạm nghe được.

Lão thái thái nói:

- Các người thành thân chưa?

Hàn Tiểu Tranh không ngờ bà lại hỏi câu đó, bất giác chưng hửng, Mộ Dung Tiểu Dung phản ứng mau hơn vội đáp:

- Không có...

Lão thái thái tỏ vẻ thương tiếc buông tiếng thở dài:

- Thế các người đã định thành thân phải chăng?

Lão thái thái này thực cổ quái, khi không chặn đường Hàn Tiểu Tranh hỏi chuyện trên mây. Mộ Dung Tiểu Dung nhìn Hàn Tiểu Tranh một cái rồi đáp:

- Vẫn chưa đó lão bà!

Lão thái thái lắc đầu than:

- Tội quá tội quá, một đôi trẻ tốt như thế, sao lại chạy đến đây làm gì?

Nói xong bà chậm rãi quay lưng, lại xiêu vẹo bước đi, bỏ mặc Hàn Tiểu Tranh

và Mộ Dung Tiểu Dung há hốc miệng đứng nhìn.

Hàn Tiểu Tranh nghĩ mãi vẫn không hiểu tại sao tự dưng có lão bà chạy đến hỏi những chàng những chuyện kỳ lạ như thế.

Mộ Dung Tiểu Dung bỗng nói:

– Nghĩ hoài chưa ra phải không?

Hàn Tiểu Tranh gật đầu.

– Nghĩ chưa ra thì đi uống rượu trước đã.

– Uống rượu xong thì nghĩ ra được sao?

– Uống rượu xong các hạ không cần nghĩ gì khác, bởi chẳng còn nghĩ được gì cả.

Hàn Tiểu Tranh không nghĩ ra được chủ ý nào khác, đành theo Mộ Dung Tiểu Dung vào một tửu lâu.

Vào tửu quán ngồi xong xuôi, cả hai lại phát hiện ra tất cả các tửu khách đều để chén rượu xuống, hiếu kỳ nhìn hai người.

Hàn Tiểu Tranh vừa tức vừa nực cười, chàng nghĩ thầm: “Hôm nay đúng là trúng tà rồi”.

Nhìn qua Mộ Dung Tiểu Dung, chàng không thấy gì khác lạ, nhìn lại mình cũng thế. Chàng bèn cầm bình rượu, rót thẳng vào miệng một ngụm lớn, rượu xuống bụng là cảm thấy đỡ hơn nhiều, cảm giác hơi ngà ngà có thể làm con người quên đi nhiều thứ!

Mộ Dung Tiểu Dung cầm lấy bình rượu từ tay Hàn Tiểu Tranh, vừa định rót vào miệng, bỗng thấy từ ngoài cửa một nữ nhân xông vào, đầu bù tóc rối, cười hi hi nhào về phía Hàn Tiểu Tranh.

Mộ Dung Tiểu Dung bị nữ nhân kia đụng phải, bình rượu trong tay bị đổ đi không ít, cô đang nổi giận, thì thấy nữ nhân nắm chặt Hàn Tiểu Tranh, la lớn:

– Tôi chịu lấy chàng, tôi chịu lấy chàng!

Hàn Tiểu Tranh thộn mặt ra, không cử động. Mộ Dung Tiểu Dung đang định mắng nữ nhân kia, cũng dần xuống im lặng.

Nữ nhân lắc cánh tay Hàn Tiểu Tranh, van xin:

– Tôi van chàng, xin chàng cưới tôi được chăng?

Hàn Tiểu Tranh định thần, nháy dựng dậy như bị lửa đốt, đang cố dãn tay tránh bị nữ nhân níu kéo, nhưng nữ nhân kia đeo cứng chết cũng không buông, lại kêu khóc om sòm.

Hàn Tiểu Tranh đến tháo mồ hôi hột, chàng nhỏ giọng nói:

– Đại tỷ nhìn lầm người rồi, lầm rồi...

“Toạc” một tiếng, tay áo của chàng đã bị nữ nhân xé rách, lúc này Hàn Tiểu Tranh không nhìn được, tính dùng cầm nã thủ pháp chế ngự nữ nhân, chợt nghe

chưởng quản la lớn:

– Công tử, cô ấy chỉ là một kẻ điên!

Điên ư? Hóa ra là vậy! Hàn Tiểu Tranh đành thu tay, chàng đâu thể động võ với một kẻ điên.

Mộ Dung Tiểu Dung lướt đến như tên bắn, đưa tay tát nữ nhân một bạt tay thực nặng! Cô nói lớn:

– Mau cút đi cho bọn cô nương nhờ!

Tiếng khóc của nữ nhân bỗng im bật, cô bị bạt tay trấn áp, ngơ ngác đứng nhìn Mộ Dung Tiểu Dung.

Khuôn mặt ấy vốn trông cũng khá, nhưng bị lem luốc lại thêm mắt sưng mọng, nên nhìn thực thảm nảo.

Tửu quán im lặng cả.

Nữ nhân bật òa khóc lên, bỏ chạy ra ngoài, vừa khóc vừa nói:

– Tôi biết giặt đồ... tôi... tôi biết sinh con, tôi biết làm cơm, tại sao chàng không cưới tôi?

Thanh âm của cô mỗi lúc một xa dần, cuối cùng mất hẳn.

Mộ Dung Tiểu Dung tức tối đứng đấy, cô nhìn qua Hàn Tiểu Tranh, bỗng cười phá lên, bởi nhìn chàng bây giờ quả là tội nghiệp, y phục xốc xếch, lại mất hết một ống tay áo, lộ ra một cánh tay.

Hàn Tiểu Tranh lại uống thêm một bụng rượu, mới nói nhỏ:

– Lạ quá... lạ quá...

Mộ Dung Tiểu Dung nói:

– Tôi cũng thấy lạ, tại sao cô ta lại níu kéo các hạ.

Hàn Tiểu Tranh thuận miệng đáp:

– Trong đây, chỉ có mình tại hạ là trai tráng.

Vừa nói dứt lời, chàng bỗng nhảy lên như bị kim chích:

– Nơi... nơi đây chỉ có hai chúng ta là trẻ tuổi!

Mộ Dung Tiểu Dung bất bình nói:

– Có gì lạ đâu? Ai quy định là trong tửu quán không có người trẻ tuổi?

Hàn Tiểu Tranh la to:

– Không, không phải chỉ tửu quán, mà là cả Vinh Thành này!

– Cả Vinh Thành?

Mộ Dung Tiểu Dung không hiểu, bỗng cô cũng nhảy dựng dậy, biến sắc, run giọng nói:

– Đúng vậy, đúng vậy...

Thần sắc của cô cũng rất khấn trương!

Hàn Tiểu Tranh vừa vào Vinh Thành, đã cảm thấy có gì khác lạ nhưng không biết là điều gì, bây giờ chàng mới nghiệm ra!

Chàng xông ra cửa như một cơn lốc, sau đó lại quay trở lại, run giọng nói:

– Không có ai khác, đúng là không có ai khác!

Hiển nhiên, chàng bước ra để xem người trên đường.

Quái lạ quá! Những chuyện quái lạ nhất định có phần nguy hiểm!

Cả hai người lộ vẻ bất an, họ nhìn quanh bốn phía, mới thấy các thực khách này giờ cứ nhìn họ chòng chọc, bây giờ tất cả đều cúi đầu, chẳng còn ai nhìn họ, như thể đang tránh né điều gì. Song dù không ngẩng đầu lên, cũng nhìn ra được họ đều không phải người trẻ tuổi.

Mộ Dung Tiểu Dung bỗng cất cao giọng:

– Chưởng quản!

Gọi hai lần, mới có người từ sau quầy ứng tiếng, một chưởng quản ốm nhom cong lưng bước đến, miệng cười mơn nói:

– Tiểu thư có gì dạy bảo?

– Ta cần thỉnh giáo chưởng quản một việc!

Chưởng quản biến sắc, gượng cười:

– Thỉnh giáo thì tiểu nhân không dám nhận, tiểu thư cứ hỏi...

– Tại sao nơi đây không thấy một người trẻ tuổi nào cả?

Chưởng quản rịn mồ hôi trên trán, lắp bắp nói:

– Kể... kể ra thì dài...

Mộ Dung Tiểu Dung nóng ruột ngắt lời:

– Người hãy nói rút gọn đi.

Chưởng quản cố làm tĩnh, nói:

– Các người... trẻ... trẻ tuổi đều đi thành thân cả rồi!

Hàn Tiểu Tranh cơ hồ bị sặc rượu! Chàng không thể ngờ câu trả lời là như thế! Mộ Dung Tiểu Dung trừng mắt:

– Nói càn, rõ ràng là dám chọc bỗ cô nương! Có thể nào tất cả thanh niên nam nữ trong thành đều đi thành thân cùng một lúc?

– Tiểu nhân không dám dối, sự thực là vậy!

Lúc này, trên lầu có một trung niên hán tử xen vào:

– Đó là bị bắt buộc, tôi khuyên hai vị nên cấp tốc rời chốn này, để tránh bị ép thành thân!

Hàn Tiểu Tranh cùng Mộ Dung Tiểu Dung một phen giật mình, đang định hỏi

tiếp, bỗng nghe bên ngoài vọng vào tiếng chiêng trống kèn đám vang trời, thổi toàn các khúc hỉ nhạc!

Người trong tửu quán đều biến sắc! Hàn Tiểu Tranh nhú mày thâm nghĩ: “Tòa thành này quả có nhiều tà khí!”

Từ cửa sổ tửu lâu nhìn ra, có thể thấy một đội ngũ giăng vải điều đỏ đến từ phía Đông, chính giữa có hai cỗ kiệu hoa, hiển nhiên là một nhóm đi nghinh thân.

Đoàn người đến trước tửu lâu bèn dừng lại, sau đó tiếng pháo đốt dậy đất trời! Mùi hỏa dược bay tỏa trong không khí!

Tiếng kèn đám, trống chiêng vẫn không ngừng chơi.

Mộ Dung Tiểu Dung nép vào gần Hàn Tiểu Tranh, hạ giọng nói:

– Có phải người đang thấy không uống công đến đây chẳng?

Hàn Tiểu Tranh cười nhẹ:

– Đoàn nghinh thân đã đến cả rồi, cô còn chưa chuẩn bị sao?

Nói xong, cả hai cùng bật cười, trong lòng thâm bội phục đôi bên có thể trấn định trong tình huống quái dị như thế.

Bên ngoài, một người cao ốm xuất hiện nơi cửa tửu lâu, trước ngực y đeo một đóa hoa đỏ, miệng cười chào.

Hàn Tiểu Tranh nhìn xuống đôi chân của y, người này mang một đôi giày gỗ cao gấp hai lần bình thường!

Dáng vóc y không lùn, nay lại mang thêm đôi giày gỗ kỳ dị, nên trông cao quá mức. Y bước vài bước, đã đến bên bàn Hàn Tiểu Tranh, cúi rạp mình khách sáo nói:

– Mời tân lang, tân nương lên kiệu.

Hàn Tiểu Tranh há hốc miệng, chàng thấy Mộ Dung Tiểu Dung cũng có vẻ kinh ngạc, hẳn cô cũng không hiểu đây là chuyện gì.

Hán tử cao lêu nghêu cung kính nói:

– Giờ tốt đã đến, xin tân lang, tân nương chớ chậm trễ.

Mộ Dung Tiểu Dung lớn tiếng:

– Ai là tân nương?

Hán tử đáp:

– Chính là tiểu thư.

Mộ Dung Tiểu Dung chỉ Hàn Tiểu Tranh:

– Tân lang là người này?

Hán tử gật đầu, sắc mặt rất trang nghiêm, không chút đùa bỡn. Mộ Dung Tiểu Dung nói:

– Ý của người là cho ta và y thành thân?

Hán tử lắc đầu:

– Thừa không!

Đến đây thì Hàn Tiểu Tranh cũng thấy quái lạ, chàng và Mộ Dung Tiểu Dung được xem là tân lang và tân nương, vậy không phải thành thân với nhau thì với ai?